

Lluís Gil, Girona, 30 de gener de 2014

FAUNA ANIMAL

He llegit els contes de *fauna animal* dues vegades. Volia comprovar si la impressió de la primera lectura es tornava a repetir.

Els contes d'en Damià m'havien semblat impactants, intensos, directes; d'alguna manera, no tots, fins a un cert punt cruels. M'havien agradat perquè expressaven, sense concessions, la vida real, en un medi rural, on les coses són com són i les mitges paraules i els subterfugis no són pa de cada dia. D'aquí el realisme que reflexen moltes de les situacions de la vida diària que els relats expliquen. Dic fins a un cert punt cruels però he d'afegir que també d'una certa tendresa. No la crueltat per la crueltat, sinó perquè la vida es reflexa com en realitat és.

M'havien agradat perquè eren provocadors per si mateixos, voluntàriament provocadors, i agosarats, voluntàriament agosarats. M'havia agradat la precisió en la narració i l'ús de la llengua –tot és al seu lloc– i l'estil, i el tractament de les situacions i dels personatges, que mostra descaradament i descarnadament.

M'havien agradat perquè eren mostra d'una literatura que trencava, que fugia dels contes ensucrats i plens de tòpics que no diuen res i que darrera d'un text més o menys ben construït son buits de contingut i, sobretot, sense sentit.

Després de la segona lectura he constatat que no m'havia equivocat. I fins i tot m'ha fet apreciar altres detalls no percebuts abans. Jo també coincideixo amb Jordi Llavina, en el seu comentari, quan parla de la diferència de com es viuen les situacions en l'"àmbit rural" i com es viuen "a ciutat", com són les relacions entre les persones, també en les dues realitats.

Com passa en alguns contes, no en els de *fauna animal*, continuar insistint en el que he dit, seria sobrer. Em quedo amb la sorpresa, amb la grata sorpresa que els seus relats em varen causar, i amb la certesa que l'estil d'en Damià és ple d'encerts i de llarg recorregut.